

Årets Lydnads-Irländare 2009

LPI Röde Baronens Glory Days

Det här var rejält roligt!

Kanske ännu roligare eftersom jag definitivt inte hade räknat med att vinna Årets Lydnadssetter år 2009.

Vilda hade nämligen en valpkull som föddes i maj, så det blev ingen som helst träning innan. Och det tar ett bra tag efter ett gäng med 12 valpar innan man själv och tiken har hämtat sig så pass att man ens börjar fundera på träning. När vi till sist började träna igen tyckte jag själv att allt det inlärda fanns kvar och det enbart krävdes lite finslipning. Efter finslipningen började jag titta på tävlingar och märkte att det minsann inte fanns så många tävlingar kvar att välja på. Ja, inte om man sedan länge var inbokad på vissa helger som givetvis sammanföll med vettiga tävlingsplatser.

Men fungerar momenten, borde man rimligtvis kunna klara sig på enbart tre tävlingar, eller hur? Lite tur får man kanske ha också. Vilda har till exempel alltid varit en säker hund då det gäller platsliggande i grupp. Aldrig rest sig på träning eller tävling...däremot har det varit lite si och så med apporten, allt tjtande till trots. Det är en sak att träna med en torr och fin apportbock. Det är dock en helt annan sak att på tävling få en apportbock presenterad som kanske redan befunnit sig i drygt 20 hundkäftar under dagen. Att få henne att greppa en slemmig och vältuggad apportbock med glädje har sällan lyckats. Och kanske inte konstigt heller...skulle jag själv vilja? Nej, absolut inte!

Så jag inbillade mig att jag kände till hennes styrkor och svagheter.

Men ajdå, platsliggande i grupp vid första tävlingen...Vilda snusar och sätter sig upp.

Inte roligt alls, och alla som har tävlat är medvetna om att det nära nog krävs full pott på platsliggande om man vill erövra ett första-pris. Om inte resten av poängen är bra nog för att rädda slutresultatet. Nu råkade poängen räcka till ett första-pris, men inte mycket mera. Jag satte igång och vråltränade platsliggande i grupp och det gick lite sådär...på något vis hade hon tappat säkerheten på platsliggandet. Hon snusade mycket och det kändes inte speciellt tryggt.

Men jag var trots allt säker nog att ge mig ut på tävlingsplanen igen. Nu blev det ännu värre.

Hon satte sig upp så fort jag vände ryggen till...hoppas, det här var ju inget vidare och endast en enda tävling kvar på året!

Tävlar jag, så vill jag ju vinna!

Så det blev nästan dagliga träningspass av platsliggande i grupp.

Och så sista tävlingen blev det som jag hade hoppats, hon låg kvar! Trots att det rådde full storm så fixade vi 177 poäng.

Men kunde en bra tävling kompensera för två mindre bra?

Ja, med nästan minsta möjliga marginal...striden var hård och det kunde likaväl ha varit tvåan som hade skrivit den här texten!

Men så här kan jag ju inte avsluta Vildas tävlingskarriär!

Jag satsar på att jag reder upp platsliggandet under år 2010, då när inga valpkullar är inplanerade och hela tävlingsåret ligger framför mig.

Kom igen nu, ut och tävla! Jag vill gärna ha lite motstånd på lydnadsplanen också...

Ursula Wilby